

ಕಾರ್ಯಕುಶಲತೆ

ಕೆಲಸದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ನೀಡಿದ ಕೊಡುಗೆ ಅತ್ಯದ್ಭುತವಾದದ್ದು. ಕೆಲಸ ಅಂದರೆ ಅದೊಂದು ಪೂಜೆ; ಅದೊಂದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ. ಲೌಕಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಅಲೌಕಿಕ ನೆಲೆಗೇರುವ ಒಂದು ಅಸಾಧಾರಣ ಮಾರ್ಗ. ಈ ತತ್ವವನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ನೀಡಿದ ನಮ್ಮ ದೇಶವೆಂದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದೆ?

ತತ್ತ್ವ, ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಆದರ್ಶಗಳು ಒಂದು ಬದಿಗಿರಲಿ. ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಮನೋಭಾವ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಮುಂದೆ ನಾಚಿಕೆಪಟ್ಟು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸ ಬೇಕಾದೀತು. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹತ್ತುಹಲವು ದೇಶಗಳಿವೆ — ಅತ್ಯದ್ಭುತ ಕೆಲಸಗಳ ಮೂಲಕ, ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನ-ತಂತ್ರ ಜ್ಞಾನಗಳ ಮೂಲಕ ಕೆಲವೇ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅಭೂತಪೂರ್ವ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸಿದವು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಜರ್ಮನಿ, ಅಮೆರಿಕ, ಸ್ವಿಟ್ಜರ್‌ಲೆಂಡ್, ಜಪಾನ್ ಹಾಗೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಚೀನಾ ಕೂಡ. ಕೇವಲ ಕಂಪೆನಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ, ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ದಕ್ಷತೆಯಷ್ಟೇ ಅವರ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಕೆಲಸಗಾರನಿಗೂ ಅದ್ಭುತ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ನೀಡುವ ತರ ಬೇತಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಈ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಎಲ್ಲಿದೆ?

ದೇಶಕ್ಕಿಂತ ಜಾಡ್ಯ

ಮೊದಲೇ ಸೋಮಾರಿತನ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಈ ಜಾಡ್ಯವನ್ನು ಖಂಡಿತುಂಡವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲಸ ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದೆಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲ, ಇದ್ದರೂ ಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಹೇಗೋ ಸಮಯ ಕಳೆಯಬೇಕು; ಯಾವ ರೀತಿ ಸಮಯ ಪೋಲು ಮಾಡಬೇಕು — ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮವರು ನಿಸ್ಸೀಮರು. ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವೂ ಅಷ್ಟೆ, ಒಂದೋ ಅಪೂರ್ಣ; ಮಾಡಿದಷ್ಟೂ ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಪ್ರಪಂಚದ

ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಗಿರುವ ಬೇಡಿಕೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೆ. ಕಾರಣ, ಕಾರ್ಯಕುಶಲತೆಯಿಲ್ಲ, ತಂತ್ರ ಜ್ಞಾನವೂ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಿ ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರದ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಥ ಮಂದಗತಿಯ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬಲ್ಲರು. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಲಂಚಗುಳಿತನ, ಸ್ವಜನ ಪಕ್ಷಪಾತಗಳಂತಹ ದಂಧೆಗಳು ಎಲ್ಲೆಡೆ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿವೆ. ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆ ಚಹಾ-ಊಟದ ಸಮಯ ಇವುಗಳಂತೂ ಎಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಸಾಲದು. ಇದರ ನಡುವೆ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ಕರ್ತವ್ಯನಿಷ್ಠೆ, ಸೇವಾಮನೋಭಾವ ಇವು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಕಂಡುಬರುವುದಿದ್ದರೆ, ನೂರಕ್ಕೆ ಒಂದರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ. ಇಡೀ ಸಮಾಜವೇ ಕಾರ್ಯಕುಶಲತೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತ, ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗುವುದು ಯಾವಾಗ?

ಭಾರತೀಯರ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ವಾಮಿ ರಂಗ ನಾಥಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿ ದುಡಿಯುವವನು ತನಗೆ ಕೊಡುವ ಕೂಲಿ ಅಥವಾ ಸಂಬಳಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ, ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಆ ದಿನದ ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ, ಉದ್ಯಮಿಯಲ್ಲಿ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮ ಬಡತನದ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರ ಕೊಡುವ ಕೂಲಿ ಅಥವಾ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ದಿನದ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಮಾಡದವರು ಇಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಸಂಬಳ ರಾಷ್ಟ್ರದಿಂದ ತಮಗೆ ಸಲ್ಲಲೇಬೇಕಾದ ಬಾಕಿ ಹಣವೆಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಅವರು ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಮಾಡುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಸಂಬಳ ಬೇಕೆಂದು ಸಾಮೂಹಿಕ ಹೋರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಭಾರತ ತನ್ನ ಅಪೂರ್ವ ಮೌಲಿಕತೆ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಂಥ ಮನೋಭಾವ ಮತ್ತು ನಡತೆ ನಾಗರಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೆಲಿದೆ! ಆದರೆ ಈ ನಡತೆಗಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಒಂದು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಬೆಲೆ ತೆರಬೇಕಾಗಿದೆ!” (‘ಪರಿವರ್ತನಶೀಲ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಶಾಶ್ವತ ಮೌಲ್ಯಗಳು’ ಸಂಪುಟ ೨, ಪುಟ. ೩೬)

ಕುಂತಿವಾದ ಪ್ರಗತಿ

ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವವನಿಗೆ ದೈಹಿಕ ಶಕ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ ಮಾನಸಿಕ ಶಕ್ತಿ, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯೂ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ. ಕಾರ್ಯಕುಶಲತೆ ತರಬೇತಿಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚುವುದು ನಿಜ; ಆದರೆ ಅದು ಸಮಾಜದ ಒಟ್ಟು ಮನೋಭಾವವಾಗಿ ಬದಲಾಗಬೇಕು. ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ 'ವರ್ಕೋಹಾಲಿಕ್' ಎಂಬುದೇ ಒಂದು ಕಾಯಿಲೆ. ಅಂದರೆ, ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗದಿರುವುದು. ಇದು ಆ ದೇಶದ ಸಮಾಜ ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ ಕಾರ್ಯಕುಶಲತೆಯ, ಕರ್ಮದಕ್ಷತೆಯ ಪರಿಣಾಮ. ಬಾಲ್ಯದಿಂದ ಅವರು ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣ, ತರಬೇತಿ ಎಲ್ಲವೂ ಅದ್ಭುತ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಜನರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತವೆ; ಅದೇ ಅತಿಯಾಗಿ ಹೋದಾಗ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಕಾಯಿಲೆಯ ರೂಪವನ್ನು ತಳೆಯುವುದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧ. ಹೆಸರಿಗೆ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆ; ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ನಡೆಯದ ಘೋರ ಜಡತ್ವ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಜಾಗೃತಿ, ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಇಂದು ಯಾವ ನೆಲೆಗೆ ಏರುತ್ತಿತ್ತೋ! ಅಪಾರ ಜನಸಂದಣಿಯ, ವಿಸ್ತಾರ ಭೂಪ್ರದೇಶದ, ಸಮೃದ್ಧ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಿರುವ, ಅನೇಕ ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಇತಿಹಾಸವಿರುವ ಹಾಗೂ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಧರ್ಮ-ಸಂಸ್ಕೃತಿ-ಕಲೆಗಳ ದೇಶ ನಮ್ಮದು. ಇವೆಲ್ಲದರ ಸದ್ಭಳಿಕೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಉತ್ತುಂಗ ನೆಲೆಗೆ ಎಂದೋ ಏರಬೇಕಿತ್ತು.

ಕೆಲಸ - ಅದೊಂದು ಕಲೆ

ಅನೇಕರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದೊಂದು ಕಲೆ. ಅದು ಹೊರೆಯಲ್ಲಿ, ಶ್ರಮದಾಯಕವಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ಮಾಡುತ್ತ ಅದರಲ್ಲೇ ನಿಪುಣತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದವರು ಅದರಲ್ಲೇ ಆನಂದವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅವರ ನುರಿತ ಕೈಯ ಕುಶಲತೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ತರಬೇತಿ ಅಗತ್ಯ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಕಾರ್ಯಕುಶಲತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸದೆ ಇರಲು ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಬಡತನ, ನಿರಕ್ಷರತೆ ಮುಂತಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಅದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಹಾನಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿವೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕುಶಲತೆ, ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಈ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಕಂಡಿರುವ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಒಟ್ಟು ಸಮಾಜದ್ದಾಗಬೇಕು. ಆಗಲೇ, ನಮ್ಮ ದೇಶ ಬದಲಾಗುವುದು. ಎಲ್ಲ ಬದಲಾವಣೆಗಳೂ ಆರಂಭವಾಗುವುದು ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾರ್ಯ

ಕುಶಲತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ನೆರವಾಗುವ ಅಂಶಗಳೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸೋಣ. ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯದಂತೆ ಮಾಡುವ ತೊಂದರೆಗಳೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮೊದಲು ನೋಡಬೇಕು. ರೋಗವೇನೆಂದು ಗೊತ್ತಾದರಷ್ಟೇ ಅದಕ್ಕೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಬಹುದು, ಅಲ್ಲವೇ?

ಸೋಮಾರಿತನ

ಇದು ಭಾರತೀಯರ ಹುಟ್ಟುಗುಣವೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬೀದಿ ಸುತ್ತಾಡುವುದು, ಉಪಾಹಾರ ಮಂದಿರ-ಸಿನಿಮಾ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡಿ ಸಮಯ ಕಳೆಯುವುದು, ಸ್ನೇಹಿತರ ಅಥವಾ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಕಾಡುಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವುದು — ಇವೇ ಮುಂತಾಗಿ ದಿನ ಕಳೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿಗೆ ಚಾಪಲ್ಯವಿದೆ. ಇಂತಹ ಚಾಪಲ್ಯ ಕ್ರಮೇಣ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರ ಪಾಲಿನ ಕೆಲಸ ಒಂದು ಮಣಿ ಬಾಕಿ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತದೆ. 'ಆಮೇಲೆ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು', 'ನಾಳೆ ನೋಡೋಣ' ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಆ ಕೆಲಸಗಳು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತವೆ; ಅವುಗಳ ಕಾಲ ಎಂದು ಬರುವವೋ! ಸರ್ಕಾರಿ ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯೇ ಹೀಗೆ. ಹೀಗೆ 'ಮುಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವ' ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣ ಔದಾಸೀನ್ಯ. ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆ, ರಜಾ ತೆಗೆದುಕೋ, 'ರಿಲ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮಾಡು' — ಎನ್ನುವುದೇ ನಮಗೆ ಆಪ್ತಾಯಮಾನ. ಬೇಗನೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುವ, ಅಚ್ಚು ಕಟ್ಟಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸುವ, ಅಥವಾ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ದೊರಕುವ ತೃಪ್ತಿ, ಅನಂದ, ನೆಮ್ಮದಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಅನೇಕರು ಕಾಣಲಾರರು. ಹೇಗೋ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮೈಮೇಲೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡವರಂತೆ, ಕಾಟಾಚಾರಕ್ಕೆ ಅವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ, 'ಅಬ್ಬಾ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು!' ಎಂದು ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲಸದಿಂದ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಿಕ್ಕಿತಲ್ಲ ಎಂಬ ನೆಮ್ಮದಿ ಅರಿವಾಗುವುದೇ ಹೊರತು, 'ಕೆಲಸ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಯಿತಲ್ಲ' ಎಂಬ ಆನಂದವಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ಉದಾಸೀನ ಭಾವವನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಿದರೆ ಮಾತ್ರವೇ ಕಾರ್ಯಕುಶಲತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ, ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಅದನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆ, ಹಾಗೂ ಕಡಿಮೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ವಿಧಾನ — ಇವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯದೆ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗದು.

ವೈಫಲ್ಯ

ಇದೊಂದು ಬಗೆಯ ಮನೋವ್ಯಥೆ. ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ನಾವು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಹೋರಾಟಗಳನ್ನು ಮಾಡ

ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಮಾಲೆ, ಗಣಿತದ ಮಗ್ಗಿ, ವಿಜ್ಞಾನದ ಸೂತ್ರಗಳು ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಿಯುವಾಗ ಎಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುವುದು! ಇದೇ ರೀತಿ ಸೈಕಲ್ ಸವಾರಿ, ಡ್ರೈವಿಂಗ್, ಈಜು ಮುಂತಾದವನ್ನೆಲ್ಲ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಆದರೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದನ್ನು ಕಲಿಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಸಲ ಮುಗ್ಗಿಸಿ, 'ಇಲ್ಲ, ನನ್ನಿಂದಾಗದು' ಎಂದು ಕೈ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಯಾತನೆ ಮೊಳೆತು, ದಿನೇ ದಿನೇ ಅವರನ್ನು ಕಾಡುವುದು. 'ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ! ಆದರೆ ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಚಿಂತೆ ಕಾಡತೊಡಗಿದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಮುಂದು ವರಿಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಇಂಥ ಮನೋವೃಥೆ, ಚಿಂತೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ; 'ಇಲ್ಲ, ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಕಲಿತೇ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಇದನ್ನು ಗೆಲ್ಲಬೇಕು. ಒಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಏರಬಲ್ಲವನು ನೂರು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಏರಬಲ್ಲ!

ಅನ್ಯಮನಸ್ಕತೆ

ಹಲವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಲು ದೊಡ್ಡ ಒಂದು ಅಡಚಣೆಯೇ ಅನ್ಯಮನಸ್ಕತೆ, ಭಾವುಕತೆ. ಆಲೋಚನಾಪರತೆ ಮಾನವನ ಮೂಲಗುಣ, ನಿಜ. ಯಾರಿಗೂ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಕೆಲವೊಂದು ಸಂಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷ ಭಾವನೆ, ಭಾವುಕತೆ ಇಲ್ಲದಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಅಂತಹ ಇತರ ಆಲೋಚನೆ-ಭಾವನೆಗಳು ಅಡ್ಡಿಯಾಗಬಾರದು, ಅಷ್ಟೆ. 'ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಒಂದು ಸಲ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಇರಲಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?' ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಬಹುದು. ನಿಜ, ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ಏರುಪೇರುಗಳಿಂದ, ನಾನಾ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬದಿಗಿಟ್ಟು, ಅನಿವಾರ್ಯವಾದಾಗ ತಾನು ಮಾಡುವ ಪ್ರಧಾನ ಕೆಲಸದಲ್ಲೇ ತೊಡಗುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ಅದೇ ಮನಸ್ಸಿಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಯಾವಾಗ ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿ, ನಮ್ಮ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನರಿತು ನಾವು ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಅರಿತಿರಬೇಕು. ಈ ಅರಿವನ್ನು ಹತ್ತುಹಲವು ಕಡೆ ನೋಡಿ ನಾವು ಕಲಿಯಬೇಕು.

ನಿಷ್ಕಾಮಕರ್ಮ

ಕೆಲಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಆದರ್ಶವೆಂದರೆ — ನಿಷ್ಕಾಮಕರ್ಮ. ನಿಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದ ಕೂಡಿದ,

ಫಲಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡುವ ಕರ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲು, ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲು ಸಕಾಮಕರ್ಮ ಎಂದರೆ ಏನು ಎಂದು ಅರಿತರೆ ಮಾತ್ರವೇ ನಿಷ್ಕಾಮಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ. ಸರಿಯಾಗಿ ಕರ್ಮವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಇನ್ನು ಕರ್ಮಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ?

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನರು ಸೋಮಾರಿತನ, ಮೈಗಳ್ಳತನದಿಂದ ಹೊರಬರಲು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆವರಿಸಿದ ತಾಮಸಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಹೊರಬರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆದರ್ಶ ಪರಮ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಮೊದಲು ಜನರು ರಾಜಸ ಗುಣವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು. ನೇರ ತಾಮಸ ಗುಣದಿಂದ ಸತ್ತದ್ದ ಕಡೆಗೆ ಜಿಗಿಯಲಾಗದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೇಳುವಂತೆ, ಮೊದಲು ಮಲಗಿರುವವರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಬೇಕು, ಪ್ರಚಂಡ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯಿಂದ ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ದೇಹ, ಮನಸ್ಸು ಹೀಗೆ ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿ ಆರೋಗ್ಯಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವಾಗಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಸಾತ್ವಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಉದಯಿಸುವುವು.

ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ

ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆ ಕ್ರಮೇಣ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗಿ ಬದಲಾಗಬೇಕು. ಆಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗು ಕೂಡ ಸರಿಯಾದ ತರಬೇತಿ ಹೊಂದಿ ಕಾರ್ಯ ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ತ್ಯಾಗ ಜೀವನದಿಂದ, ನಿಸ್ವಾರ್ಥಸೇವೆಯಿಂದ ಕರ್ಮಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಬಾಳಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಂದ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಪಡೆದ ಅನೇಕರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಾಗಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಒಳಿತಾಗುವುದು, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ಉನ್ನತಿಯುಂಟಾಗುವುದು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಕರ್ಮಯೋಗಕ್ಕೆ ಒತ್ತು ನೀಡಿ, ಆದರೆ ಆಧಾರದಲ್ಲೇ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಧೈಯವಾಕ್ಯವನ್ನು 'ಆತ್ಮನೋ ಮೋಕ್ಷಾರ್ಥಂ ಜಗದ್ವಿತಾಯ ಚ'(ತನ್ನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ) ಎಂಬುದಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಡಿಸೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು

೦೧ ಶುಕ್ರವಾರ	ಏಕಾದಶಿ
೨೩ ಬುಧವಾರ	ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರೇಮಾನಂದ ಜಯಂತಿ
೨೪ ಗುರುವಾರ	ಕ್ರಿಸ್‌ಮಸ್ ಈವ್
೨೫ ಶುಕ್ರವಾರ	ಏಕಾದಶಿ